

8. ФЕБРУАР

ДЕЛА РОБЕРТА ШУМАНА

Успелим симфонијским вечерима, посвећеним монотематски само једном композитору, припада синоћњи² концерт Београдске филхармоније са делима Роберта Шумана. Чули смо: увертиру за Бајроновог „Манфреда“, Клавирски концерт и Четврту симфонију. За диригентским пултом био је гост – Ђула Немет из Мађарске. Говори: Смиљка Исаковић.

Уводна увертира за „Манфреда“ настала је као плод Шумановог дугогодишњег интересовања за личност овог јунака. У Шумановом делу, Манфред у смрти налази мир, као одговор на суштинска питања смисла живота и смрти. Изведено је са огромним саставом оркестра, импресивним звуком и великом драматском концентрацијом.

У Клавирском концерту чули смо као солисту Зорицу Миловановић. Она не поседује велики клавирски тон, који би се могао очекивати на појединим местима концерта, већ је њена интерпретација окренута „ситнијем“ техничком проблему. У нешто споријем првом ставу музичке мисли су до краја испеване и изречене, док је у другом и трећем ставу сметао понешто прејак оркестар, да би дијалог био избалансиран. У трећем ставу недостајало је више играчког полета и здравог ритмичког пулсирања. У целини помало развучена извођачка концепција деконцентрисала је пажњу публике. Диригент Ђула Немет био је захвалан сарадник пијанисти.

Изузетно темпераментна личност овог врсног диригента дошла је до пуног изражаја у симфонији, која тече без прекида кроз сва четири става. Оркестар Београдске филхармоније имао је јуче своје успело вече.

11. ФЕБРУАР

КОНЦЕРТИ НЕДЕЉЕ

Од концерата одржаних протекле седмице уз Београду издвојили бисмо два. Пише: Смиљка Исаковић.

Београдски виолиниста Петар Тошков, професор виолине на Београдској Академији, концерт-мајстор Београдске филхармоније и Београдског камерног ансамбла, добитник Октобарске награде Београда 1973. године, одржао је 8. фебруара солистички концерт у сали Коларчевог народ-

² Моју музичку критику је Радио Београд добијао најчешће сутрадан по концерту. Значи, увече је био концерт, критику сам писала ујутру, а пре подне сам је снимала – читала у неком од тонских студија Радио Београда за „Виђења“ истог дана. Мало је било изузетака у овом процесу.

ног универзитета. Уз клавирску сарадњу Љубинке Костовић изведене су сонате Моцарта, Сезара Франка, Клода Дебисија, Растислава Камбасковића (чије је ово прво јавно извођење) и Равелова рапсодија „Циганка“. Приказавши током извођења своју сигурну интонацију, племенитост звука, висок степен технике и смисао за стилске карактеристике дела, Петар Тошков је београдској публици пружио тренутке истинског музичког доживљаја.

Други Променадни концерт Симфонијског оркестра уметничког ансамбла Дома ЈНА одржан јуче, под управом госта из Новог Сада Марјана Фајдиге, поново је показао велико интересовање које концерти овакве врсте побуђују код нас. Пред препуном салом Коларчевог народног универзитета изведена је Веберова увертира за оперу „Чаробни стрелац“, „Интродукција и рондо капричозо“ и „Хаванеза“ за виолину и оркестар, Камивија Сен Санса, где је солиста био Дејан Бравничар из Љубљане, затим арије Виолете и Леоноре из Вердијевих опера „Травијата“ и „Моћ судбине“, са вокалним солистом сопраном Милком Стојановић, и на крају Дворжакове „Словенске игре“. Одушевљени аплаузи поздравили су оркестар и солисте у успелој реализацији ове изврсне музичке замисли.

... на крају ове информације чујте Дворжакову „Словенску игру“ број 2 у извођењу...

15. ФЕБРУАР

ДВА КАПИТАЛНА ДЕЛА

У оквиру циклуса концерата Београдске филхармоније јуче смо на Коларчевом народном универзитету слушали два капитална дела – Виолински концерт Лудвига ван Бетовена и Прву симфонију Едварда Елгара. Солиста је био виолиниста Игор Озим из Љубљане, док је дириговао гост из Ирана Ферхад Мешкат. Говори: Смиљка Исаковић.

Бетовенов Виолински концерт за солисту је врло осетљив и незахваљан за извођење због дужине, као и због неприлагођености карактеристика инструмента, о чему Бетовен заиста ретко води рачуна. У сваком случају, да би ово дело звучало интересантно, потребно је да солиста поседује изузетну магнетску моћ и јаку уметничку личност. Јуче је то, нажалост, био превише интелектуални приступ концерту, што је, и поред изузетно лепог тона Игора Озима, деловало хладно и дистанцирано. Због тога су чак и темпа брзих ставова звучала споро и развучено, јер није било унутарње напетости да одржи континуитет догађања. У лаганом ставу солиста је пу-

блици пружио најлепши доживљај. Оркестар је, осим местимично несигурних дувача, солидно сарађивао у концерту.

Енглески композитор Едвард Елгар (са прелаза из деветнаестог у двадесети век) упио је у себе утицаје различитих романтичарских стваралаца, те и његова симфонија делује као мешавина разних касноромантичарских стилова. Изузетно дуга (по томе слична Малеру и Брукнеру) и изузетно тешка за оркестар, она својом богатом оркестрацијом делује снажно. Диригент Мешкат је коректно водио оркестар – можда му је понегде требао више индивидуалне стваралачке слободе.

18. ФЕБРУАР

ВЕЧЕ СИМФОНИЈСКИХ ИГАРА

Протекле седмице концертна публика имала је прилику да чује солистичке концерте колоратурног сопрана Марике Пеџ-Галер, кларинетисте Ђуке Тончија, затим концертно вече посвећено делима Милка Келемена у извођењу „Музичке модерне“, гостовање Академског камерног оркестра у музичкој школи „Коста Манојловић“ у Земуну и „Вече Дворжакове музике“ у интерпретацији Симфонијског оркестра уметничког ансамбла ЈНА, са солистом Валтером Дешпаљем, виолончелистом из Загреба.

Говори: Смиљка Исаковић.

Поседну пажњу привукло је „Вече симфонијских игара“ из циклуса под називом „Музика која се радо слуша“ Београдске филхармоније. На овом концерту одржаном 12. фебруара у дворани Коларчевог народног универзитета, као гости су представљени диригент Борислав Пашћан и пијаниста из Загреба Стјепан Радић.

Започевши програм Трећом Баховом свитом у Де-дуру, свечаног карактера, енергичном и свежег духа, оркестар је успео да, и поред великог корпуса (дело је замишљено за знатно мањи оркестарски састав Баховог доба) оствари стилски уједначену интерпретацију. Док су интензивна осећања и мелодиозност другог става (Арије) изнесена са префињеном тонском бојом, чини се да су тути места била звуковно префорсирана. Као чембалисту у континуо деоници чули смо Оливеру Ђурђевић.

„Играчка свита“ Беле Бартока, препуна смењивања кантилена са интересантним, живим балканским ритмовима и занимљивим хармонијама, пружила је музичарима разноврсну тематску грађу. Ова разноликост, међутим, није у потпуности искоришћена, тако да контрасти лење-оријенталног и живахног мађарског и румунског мелоса нису дошли до пуног изражаја, уз повремена ритмичка разилажења оркестарских инструмената.

У Листовој „Игри смрти“, парафрази на секвенцу „Dies irae“ за клавир и оркестар, Стјепан Радић је изврсно одговорио свим техничким захтевима овог дела, који потврђују композиторову тежњу ка што већем виртуозитету солисте. Тако је основна, прастара грегоријанска мелодија изгубила своју једноставност и чистоту, док је пијанисти омогућено да снажним тоном и врло изражајно извуче из клавира максимум звуковних могућности.

Валцер из балета „Пепељуга“ Сергеја Прокофјева („Одлазак Пепељуге на бал“) је, захваљујући диригентовој сугестивности, оцртао много од Прокофјевог бурлескног штимунга и заводљиве мелодике. Завршавајући ово вече Равеловим „Валцером“, бриљантним оркестарским делом у коме се деформисан Штраусов валцер карикира на „милион и један начин“, љупко и оркестарски занимљиво, Београдска филхармонија је духовито дочарала штимунг бечких плесних дворана Штраусовог времена.

... Чујмо одломак из Бахове Свите број 3 у Де-дуру, којом је Београдска филхармонија отворила концерт, овог пута у извођењу оркестра Академије St Martin in the Fields, диригент Невил Маринер.

21. ФЕБРУАР

КОНЦЕРТ ЕМИЛА ГИЉЕСА

На синоћњем концерту Београдске филхармоније на Коларчевом народном универзитету имали смо прилике да чујемо једног од највећих пијаниста данашњице, Емила Гиљелса, госта из Совјетског Савеза. За диригентским пултом био је такође гост из Загреба, Стјепан Шулек.

Пише: Смиљка Исаковић.

Вагнеров „Прелид“ и „Изолдина смрт“ из опере „Тристан и Изолда“ припадају стандардним делима за увод у концерт. Нажалост, и само синоћње извођење било је – стандардно! Стјепан Шулек поставља оркестру јасне и прецизне захтеве, али његово виђење Вагнера заснива се на веома широким звучним потезима, ширим него што је то уобичајено. На тај начин он губи из вида објективне могућности оркестра, те тако нестаје згуснутост звука и целовитост фразе, што се поновило и у касније изведеним делима на концерту.

Емил Гиљелс је свирао Моцартов Концерт за клавир и оркестар (наравно, смањени састав оркестра) у Бе-дуру. Мада је његова концепција интерпретације Моцарта помало чудна (све време је свирао под левим педалом, што није уобичајено), његова музикалност и изузетно леп тон надокнађивали су местимичну успореност брзих ставова. Иначе, други, лагани став, свакако је нешто најлепше што смо чули у последње време у овој концерт-

ној дворани. Оркестар је пратио солисту солидно, сем увек проблематичних лимених дувача.

Ударна тачка програма, Шеста „Патетична“ симфонија Чајковског, добила је у Шулеку диригента штедљивих покрета, што је утицало и на звук оркестра. Београдска филхармонија, која заиста уме да „понесе“ публику, јуче је у овом изузетно интересантном оркестарском делу звучала – неинтересантно. Штедљивост покрета и жеља за што развученијим крешендима потпуно су „убили“ оркестарски звук. Сем тога, ту бисмо додали и недоста-так темперамента као и несхватање основног (широко-руског) духа симфоније. Заиста штета, јер смо уз доброг диригента и одличан оркестар очекивали далеко узбудљивији музички доживљај.

Концерт је био изузетно добро посећен.

23. ФЕБРУАР

КОНЦЕРТ ХОРА И ОРКЕСТРА РТБ

Синоћњи концерт Хора и Оркестра РТБ³ протекао је у знаку аутора двадесетог века. Слушали смо дела Рајка Максимовића, Милка Келемена и Игора Стравинског. Диригент је био Боривоје Симић, солиста – тенор из Љубљане Јуриј Реја, а рецитатор Паскал Делпех из Париза. Концерт је одржан на Коларчевом народном универзитету. Говори: Смиљка Исаковић.

Наш савремени композитор Рајко Максимовић у свом стваралаштву као инспирацију користи старе српске рукописе. Шест мадригала под називом „Из тмине појање“ компоновани су на текстове српских летописаца и преписивача из шеснаестог и седамнаестог века. Ових шест самосталних текстова, повезаних основном идејом – људском судбином ухваћеном у једном тренутку – у извођењу акапела мешовитог хора, добијају димензију опште истине. Преплитање епског и лирског момента добило је у хору Радио-телевизије Београд правог тумача.

Келеменова композиција „Судије“ за два мешовита хора акапела, писана је на стихове Фернанда Арабала, као део опере „Бестиал“. Поједностављен композициони поступак следи ток мисли о библијским судијама који одлучују о људским судбинама. Као соло сопран Ирина Арскин-Хајдаревић била је изврсна у оба дела, а посебно су занимљива била вокална глисанда хора пред сам крај.

³ Веома детаљна монографија „Da capo all' infinito...“ о Симфонијском оркестру и Хору Радио-телевизије Београд, од оснивања до 1988. године, аутора Даринке Симић-Митровић (Радио Београд, 1988) једна је од ретких која се детаљно и педантно бави овим ансамблом, и где се могу пронаћи подаци о свим наступима у пола века, заједно са програмом, па чак и критикама. Од 1988. године, за следећих 25 година, таква организована евиденција не постоји.

Мелодрама у три слике „Персефона“ Игора Стравинског, за рецитатора, тенор, хор и оркестар, настала је на стихове Андре Жида, инспирисане Хомеровом химном Деметри. Праћени речитативи Персефоне добијају у оркестарској инструментацији скоро надреалан призвук. Хор и оркестар су, под управом као и увек изванредног Боривоја Симића, успешно градили ову „драму осећања“, док је тенор у улози Еумолпа био донекле звучно „покривен“.

Изузетно занимљив програм, напоран и за Хор РТБ и солисте, одлично спремљен и изврсно донесен, привукао је, нажалост, скроман број слушалаца. Одлична је идеја да се програм концерта обогати текстом дела, и то како у оригиналу, тако и са преводом. Ову праксу требало би наставити.

27. ФЕБРУАР

МЛАДИ ЗА МЛАДЕ

У оквиру циклуса „Млади за младе“ Музичке омладине Београда у суботу смо слушали други концерт, у извођењу Београдске филхармоније под управом Петра Јосифоског, а солиста је био виолиниста Љубомир Михаиловић. Гласањем публике и чланова Филхармоније у овом циклусу се бира најбољи диригент и најбољи солиста, који ће наступити на завршном концерту, 10. јуна ове године.

Глинкина увертира за оперу „Руслан и Људмила“, за диригенте обавезно такмичарско дело, добила је од самог почетка врло одређене контуре. Енергичним наступом и сигурним вођењем оркестра Јосифоски се показао као диригент који зна шта хоће.

Најслабија тачка програма била је „Интродукција и рондо капричозо“ Камија Сен Санса за виолину и оркестар. Љубомир Михаиловић, ученик завршног разреда средње музичке школе „Станковић“ у Београду, сувише је млад да би од овог прилично плитког дела остварио уметничку креацију. Иако поседује одличну технику и музикалност, недостаје му музичка зрелост, коју ће, надамо се, стећи током година. Будући да је ово дело агогички тешко за пратњу, оркестар се није најсјајније снашао у улози пратиоца.

Дворжакова Симфонија „Из новог света“ дефинитивно је представила Јосифоског као способног диригента. Његова интерпретација ове симфоније поседује полет, здрав и младалачки бујан приступ, са много звука и темперамента. Осим понекад високих флаута, оркестар је био на изузетној извођачкој висини.

На овом преподневном концерту дворана је била испуњена школском, прилично пажљивом публиком, која је оправдала назив концерта „Млади за младе“.

28. ФЕБРУАР

МУЗИКА НЕМА ГРАНИЦА

Из претплатног циклуса „Музика нема граница“ јуче смо слушали концерт бразилског гитаристе Туридија Сантоса, на Коларчевом народном универзитету. Пише: Смиљка Исаковић.

Дуг и тежак солистички програм за гитару представио је Сантоса у најбољем светлу. Почевши од ренесансних аутора, преко Баха, до савремених шпанских и јужноамеричких композитора, он је остварио пресек гитаристичке литературе кроз време. Сантос очигледно поседује велико знање у примени полифоније, што није нимало лако на његовом инструменту. Његову идеју полифоније одликује јасноћа и чврстина форме, било ренесансне било барокне. Техничка чистоћа и перфекција довели су до помало „испражњене“ динамике, у којој је недостајало, рецимо, чувеног Сеговијиног топлог вибрата, да делима удахне живот. Овако је Бахова Свита број један за лауту соло (транскрипција за гитару) била превише интелектуализована и хладна.

У делима шпанских и латиноамеричких аутора Сантос се уживео у дух популарног мелоса. Његова техничка беспрекорност долазила је највише до изражаја у делима варијационог типа (као Сорове „Варијације на популарну тему“), док је само мало више темперамента недостајало да доживљај буде заиста потпун.

Скоро пуна дворана сведочи о великој популарности гитаре у нас, инструмента за кога, за сада, нема равноправног места на музичкој високошколској установи – Факултету музичке уметности у Београду.

2. МАРТ

ВРХУНСКИ ДОГАЂАЈ СЕЗОНЕ

Солистички концерт италијанског виолинисте Салватора Акарда, са клавиристом Леонардом Леонардијем, одржан синоћ на Коларчевом народном универзитету, свакако припада врхунским догађајима сезоне.

Пише: Смиљка Исаковић.

Познати „паганиниста“ Салваторе Акардо, који је летос гостовао на Дубровачким љетњим играма, овог пута се публицы Београда представио камерним програмом, делима Бетовена, Брамса, Прокофјева и Равела.

Ретко извођена и за клавир веома тешка Бетовенова Трећа соната за клавир и виолину просто је „прозвучала“ у извођењу овог усвираног дуа.

Брамсову Прву сонату за виолину и клавир Акардо је свирао прилично са мером, без уобичајеног претераног вибрата. Међутим, пошто поседује оригиналног Страдиваријуса из осамнаестог века, сама природа инструмента оплеменила је и обогатила звучање сонате. Тешка и интересантна соната Сергеја Прокофјева, такође за виолину и клавир, свирана је са изузетном тонском чистоћом, уз гротескни карактер и шарм. Страдиваријус, који иначе има мали и мекан тон, у рукама Акарда добио је носивост и јачину, који су потребни у тумачењу Прокофјева.

Цео програм, осим последње тачке, равноправно су делили виолина и клавир. Врхунска дела камерне музике имала су и врхунске тумаче, у чему треба подвући улогу невероватно способног пијанисте Леонардија. Једино је Равелова „Циганка“ била солистичка нумера виолине, уз пратњу клавира, где смо могли да се дивимо бриљантној техници Акарда, као и његовом музикантском смислу за атмосферу циганске музике.

После овако дугог и тешког програма, два биса су допунила утисак, да пред собом имамо велике уметнике светског ранга.

4. МАРТ

ДЕЛА ПОСВЕЋЕНА РЕВОЛУЦИЈИ

Протекле седмице београдске концертне дворане пружиле су својој публици широк избор музичких догађаја: солистичке концерте пијаниста Лидије Матић и Николе Рацкова, фаготисте Божицара Тумпеја, затим оргуљски реситал Андрије Галуна, као и концерт Београдске филхармоније са кларинетистом Миленком Стефановићем. Љубитељи барокне музике могли су да чују концертно вече барокних соната за виолину и чембало у извођењу Ратке Димитрове и Оливере Ђурђевић. Осим тога, одржан је и концерт Гудачког камерног оркестра Српског лекарског друштва, као и вече Паганинијевих соната за виолину и гитару (Владимир Марковић и Јован Јовичић).

О најинтересантнијем концерту протекле седмице у Београду пише Смиљка Исаковић.

Од свих концерата издвојили бисмо извођење нових дела југословенских композитора посвећених револуцији и 30-годишњици Другог заседања АВНОЈ-а, у реализацији Мешовитог хора и Симфонијског оркестра уметничког ансамбла ЈНА. Под диригентском палицом Ангела Шурева наступили су пијаниста Душан Трбојевић, сопран Радмила Смиљанић, бас Мирослав Чангаловић, глумица Светлана Бојковић као рецитатор и Дечји хор РТБ под управом Златана Вауде.

Програм је започео кантатом Војина Комадине „Искре“, за рецитатора, мешовити хор и оркестар, чије је ово прво извођење у Београду. На текстове по избору композитора, сажете и импресивне („Боље гроб него рођ“) музика инспирисана народним мелосом и ритмом успела је да ефектно изрази слободољубива осећања ствараоца. Једноставна, чак примитивна мелодика доказала је да „дој не бије свјетло оружје, већ дој бије срце у јунака“.

Мелодичан и романтичарски Концерт за клавир и оркестар број три Станојла Рајичића, близак Чајковском, истакао је пијанистичке способности Душана Трбојевића, као и његову музикалност. Оркестар је успешно сарађивао са солистом, изузев местимичних ритмичких разилажења, док је други став пленио лиричним штимунгом.

У центру пажње је свакако био ораторијум „Опомена“ Зорана Христића, на либрето Божидара Божовића (по стиховима Миљковића, Десанке Максимовић, Витезовића, Ача, Костића и Ршумовића). Иако је помпезно најављено прво извођење окупило око 230 извођача, осим громогласних звучних изненађења, није се чуло много новог. Неповезано ређање тонских ефеката, нејасан текст и дужина дела допринели су разводњености и иситњености целине, која није имала ни главу ни реп, па нас је довела у недоумицу где престаје стваралачка инспирација и почиње ларпурлартистички експеримент.

11. МАРТ

КОНЦЕРТ БЕОГРАДСКОГ ТРИЈА

Андреја Прегер – клавир, Александар Павловић – виолина и Виктор Јаковчић – виолончело

Протекла седмица била је изузетно богата музичким догађајима. Београђани су могли да чују: солистичке концерте флаутисте Тахира Куленовића, кларинетисте Владимира Жикића, наступ камерног хора из Суботице „Про музика“, гудачког квартета „Лисенко“, Српског гудачког квартета и Београдског трија. Симфонијски концерти Београдске филхармоније (са солистима Петром Тошковом и Милошем Млејником), затим Променадни концерт Симфонијског оркестра уметничког ансамбла ЈНА, свечани концерт поводом 8. марта, прослава јубилеја 60-годишњице живота Оскара Данона, као и извођење клавирских дела југословенских композитора под насловом „Арс педагогика“ завршили би ову панораму београдских музичких збивања. Пише: Смиљка Исаковић.

Из обиља концерата издвојили бисмо трећи концерт из циклуса јавних наступа, поводом 10-годишњице рада и постојања Београдског трија

(1964–1974). Одржан у сали Студентског културног центра 9. марта и посвећен искључиво делима Јоханеса Брамса, привукао је велики број слушаца – љубитеља Брамсове музике.

Трио у Це-дуру опус 87, у це-молу опус 101 и у Ха-дуру опус 8, сваки посебно представља праву симфонију у малом, како по броју и обиму ставова, тако и по тематској грађи. Постављајући сва три извођача у први план, оваква концепција дозвољава виолинисти да прикаже лиричност и певљивост, која је овде местимично недостајала, клавиристи – изражајност и пластичност, веома добро искоришћену, а виолончелу меку и распевану деоницу, што је Јаковчић умео да оствари веома поетски. Понегде ритмички и хармонски нејасно, са често неиздиференцираним битним од неважног нотног материјала, извођење Брамсових трија представља прави подухват и због тога га и треба ценити.

Чујмо и ми *Allegro molto adagio* из Клавирског трија у Ха-дуру опус 8 Јоханеса Брамса у извођењу Београдског трија.

18. МАРТ

КОНЦЕРТ БЕЛГИЈСКОГ ХОРА

Београђани су прошле седмице слушали изабране програме класичне музике: концерт барокног ансамбла „Музика Флорида“, дувачког квинтета „Камерата“ (САД), солистичке концерте сопрана Радмиле Смиљанић, клавиристе Зденка Марасовића и виолисткиње Марине Вукчевић, затим „Музичку модерну“ у извођењу Прашких мадригалиста, као и вечери Београдске филхармоније, са солистима Зорицом Димитријевић-Стошић, Бранком Пајевићем, Ернестом Ачкуном, Ксенијом Зечевић и Миомиром Николићем.

Пише: Смиљка Исаковић.

Издвојили бисмо концерт белгијског хора. После успешне турнеје по Европи, белгијски краљевски хор „Wimpy Mommer“ са диригентом Јожеом Фирстом, одржао је концерт у Студентском културном центру 15. марта. Гостовање у Југославији наставиће концертима у Љубљани и Загребу, 18. и 19. марта. Изабравши као извођачки инструмент људски глас, музичари белгијског хора искористили су га крајње изражајно. У првом делу концерта (аутори шеснаестог и седамнаестог века, искључиво полифонија) доминирале су карактеристичне стилске одлике, са јасним текстом и одличном дикцијом. Други део је проширио временски распон композитора до двадесетог века, почињући од Моцарта. И овде су стилске карактеристике сваке композиције савршено очуване, а штимунг и карактер изнијансирани.

Веома висок професионални ниво изведених композиција није свео музику на хладноћу грамофонске плоче, већ су дела поседовала топлину и непосредност, што је највише и освојило слушаоце.

На полеђини:

ПРЕДЛОГ МУЗИКЕ:

Орландо ди Ласо: *Bonjour mon coeur*

Ф. Пуленк: *Seigneur, Je vous en prie*

Ј. Хас: *Morgengloria*

P.S. Идем на турнеју по Белгији до 1. априла. До тада довиђења!

15. АПРИЛ

ВЕЧЕ РАПСОДИЈА

Протекле седмице пред београдском публиком музицирали су пијанисти Олга Јовановић и реномирани италијански уметник Алдо Чиколини (уз пратњу Београдске филхармоније), затим солисткиња на оргуљама Клаудија Термини (Италија) и Алирио Диаз, венецуелански гитариста. Од домаћих извођача чули смо солистичке концерте Франсоаз Јаковчић (виолончело), Димитра Ангелова (труба) и пијанисткиње Јокут Михајловић, затим концерт ученика музичке школе „Станковић“, „Вече Антонина Дворжака“ у Дому ЈНА, као и наступ камерног ансамбла „Про музика“.

Пише: Смиљка Исаковић.

Свакако најзапаженији догађај било је „Вече рапсодија“ у извођењу Београдске филхармоније под управом Живојина Здравковића, одржано 2. априла у сали Коларчевог народног универзитета. Започевши концерт Листовом Мађарском рапсодијом број два, једном од најпознатијих, оркестар је успео да одмах оствари весели, скоро карневалски штимунг брзог и по дубини осећања лаганог дела. Следила је Рапсодија за клавир и оркестар Стевана Христића, која би се пре могла назвати Рапсодијом за оркестар и клавир, јер је клавир искоришћен у далеко мањој мери од уобичајене. Солиста Олга Јовановић није успела да убедљиво донесе интересантне хармоније са призвуком националног мелоса, па је клавирски део звучао доста бледо и неуверљиво.

Алдо Чиколини је, зато, интерпретирао Рахмањинову „Рапсодију на Паганинијеву тему“ за клавир и оркестар са толико снаге, темперамента и префињености, да је то свакако, ако не најбоље, оно једно од најизразитијих тумачења овог дела у Београду за дужи период уназад. Оркестар је све време био добар сарадник солисти. Вече рапсодија је завршено „Румунском рапсодијом“ Жоржа Енескуа, површним али врло ефектно писаним делом,